

[Fuglsang.]

gang vendte sig imod, var jo ikke personen Khrustjjev, men mod et besøg, som man frygtede ville svække den kolde krig. I den henseende viste den danske NATO-kolonne sig mere amerikansk end altså amerikanerne selv. Når man en enkelt gang ville demonstrere en selvstændig optræden, kunne man ellers godt finde en mere passende måde at gøre det på. Men hvad gjorde regeringen for at forsvare det besøg, den selv var vært for? Den gjorde for at drage en historisk parallel så temmelig det samme som Rane Jønsen i Finderup lade, da han „forsvarede“ Erik Klipping.

Regeringen påberåbte sig dengang den vestlige pressefrihed. Jeg vil hertil for ikke at blive misforstået gerne sige, at jeg hverken venter eller forlanger, at regeringen skal gå blot så vidt over for pressen, som minister Kjærboel gjorde det i forsvaret for en oven i købet dårlig og uværdig sag omkring Grønlandsskibet „Hans Hedtoft“s forlis. Vi ville bare have fundet det rimeligt, om regeringens presse havde brugt den pressefrihed, der vel også må gælde den, til at forsvare regeringens standpunkt og handlemåde.

Sådan også nu. Hvis talen om at støtte afspændingen er ærligt ment, må den også indebære en klar afstandtagen fra den opposition, hvis krav kun kan virke som en provokation imod alle fredsbestræbelser. Jeg tænker på dens krav om stigende forsvarsudgifter i en tid, hvor verden diskuterer nedrustning; jeg tænker på kravet om at placere fremmede depoter på dansk jord i en tid, hvor man ved, at placeringen af baser og militære anlæg i andre lande er en af hovedårsagerne til den internationale mistænksomhed og spænding. Jeg tænker ikke mindst på kravet om atomvæbning i en tid, hvor alle ansvarsbevidste mennesker stempler forberedelse til og brug af atomvåben som en forbyrdelse mod menneskeheden, og hvor stormagternes forhandlinger om indstilling af forsøgssprængningerne trods alt gør fremskridt.

Jeg forstår ikke dem, der over for deres samvittighed og over for det danske folk tør tage ansvaret for at fortsætte den kolde krigs politik. Det gælder i politik, det gælder også i presse og radio. Vi lever i et århundrede, hvor vi mennesker er stolte af,

at vore dristige opdagelsesrejsende har fået de hvide, uudforskede pletter på verdenskortet til at forsvinde, men samtidig er det sådan, at den danske befolkning holdes i bevidst uvidenhed om, hvordan det ser ud på en tredjedel af kloden, og den får kun et forvrænget billede af, hvordan 1 000 millioner mennesker lever. Men sandheden vil jo komme for en dag. Hvor længe prøvede man ikke at opretholde myten om russernes uvidenhed og tilbageståenhed? Denne myte blev sønderrevet i ét nu, da den første sputnik for et år siden blev sendt ud i rummet. Den blev afløst af en nøgtern erkendelse af, at på disse områder var det vesten, der var distanceret. Og sådan vil sandheden jo komme for en dag også på andre områder.

Men når jeg taler om det ansvar, man påtager sig, gælder det endnu mere i den militærpolitiske diskussion, hvis baggrund jo i virkeligheden er selve vor eksistens. Generaler og NATO-politikere kræver her atomvæbning, for — siger de — danske soldater skal ikke i givet fald stå svagere end deres modstandere. Og der kræves oprettet NATO-depoter i Jylland, hvorfra den vesttyske værnemagt kan forsyne sig, mens den foretager sit kendte elastiske tilbagetog op gennem Jylland.

Man må for så vidt sige, at der tales svært tydeligt. Fremtiden vil ikke, om der skulle blive en næste gang, få samme besvær med at fordele ansvar og skyld, som man fik efter sidste krig og besættelse. Noget andet, som ikke vil gøre ansvaret mindre, er, at man samtidig holder befolkningen i komplet uvidenhed om de mere konkrete forhandlinger, som vi kun gennem udenlandske kilder kan få et vist indtryk af.

Men der må simpelt hen ikke blive en anden gang. Hvad tror man der bliver tilbage af Jyllands befolkning, efter at de tyske tropper har trukket sig kæmpende tilbage over det, general Thygesen i en udtalelse til Aarhus Stiftstidende kalder „en ligegyldig streg på kortet“, men som vi stakkels civile havde regnet med var en selvstændig stats grænse? Hvad mener de såkaldte militære autoriteter med, at vore soldater ikke må være dårligere stillet end andre? Hvor vil f. eks. de herrer generaler i givet fald skaffe brintbomber fra?

I den forbindelse til eftertanke: der findes